

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 117

Kim Ô uy hiếp
Mã Không Nguyên

Chàng lại khấu đầu trước mấy phần mộ, nhỏ lệ ra đi.

Dời khỏi núi Long Bối Cương Lý, ba người vọt lên không bay thẳng đến núi Tu Di.

Bay suốt một ngày một đêm, đến chiều ngày hôm sau, một ngọn núi cao hiện ra trước mắt ở dưới tầng mây. Lão đạo vương nói:

- Đây là Cao Tăng Tán Phong.

Thiết Kỳ Sĩ thấy đỉnh núi cao ngất từng mây vội bay lên trước rồi hạ xuống.

Chỗ ba người hạ xuống toàn là băng tuyết. Nam Hồng Ngạc nói:

- Núi này cao quá. Chúng ta xuống nữa được không? Chỗ này chẳng có gì mà ăn.

Lão đạo vương đáp:

- Đi chân phải mất hàng nửa ngày. Mình đành bay xuống đến rừng Hắc Đà là có Tuyết Lê ăn được.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Các vị xuống trước đi. Tại hạ lên không thám thính xem có động tĩnh gì chẳng rồi sẽ xuống sau.

Lão đạo vương khuyên can:

- Toàn thể núi Tu Di bị tuyết phủ. Ở trên không chẳng nhìn thấy gì. Chi bằng xuống cả tìm chỗ ngủ một đêm rồi sẽ tính.

Thiết Kỳ Sĩ buông tiếng thở dài. Chàng biết nóng nảy cũng vô ích,

đành nghe lời lão đi xuống. Khi tới trên một khu rừng rậm, lão đạo vương trở tay xuống hồ nước nói:

- Chúng ta xuống chỗ kia. Đó là Ôn Thủy hồ. Xung quanh khí hậu ấm áp như mùa xuân. Chúng ta ngủ đêm ở đây càng tốt.

Ba người hạ xuống bên hồ, quả nhiên thấy khí hậu ấm áp khác thường. Nam Hồng Ngạc liền đi kiếm thức ăn.

Hôm sau bọn Thiết Kỳ Sĩ ba người lại vọt lên không rồi theo dọc dãy núi Cao Tăng Tản Phong đi về phía đông. Ba người bay lượn quan sát, cả những chỗ rừng rậm hang sâu cũng không bỏ qua.

Ba người bay liên năm ngày chẳng thấy chỗ nào khả nghi. Địch nhân đông như vậy mà im lặng chẳng khác gì đá chìm đáy biển.

Đến trưa ngày thứ sáu, lão đạo vương bay lại gần Thiết Kỳ Sĩ hô:

- Thiết hiệp! Thử ngó xuống dưới xem là cái gì?

Thiết Kỳ Sĩ ngó xuống rồi cười đáp:

- Hồ nước.

Lão đạo vương nói:

- Lão phu bảo người nhìn trên đường.

Nam Hồng Ngạc đáp:

- Đó là một toán người thương mại.

Lão đạo vương lắc đầu đáp:

- Những nhà buôn ở miền Tây Khang bên Tây Tạng đều có ngựa. Máy trăm người này dường như đều đi bộ là một chuyện khác thường.

Thiết Kỳ Sĩ ngạc nhiên hỏi:

- Phải chăng lão gia bảo địch nhân hóa trang.

Lão đạo vương đáp:

- Phía dưới chắc chắn là người võ lâm rồi. Còn có phải địch nhân hay không chưa dám xác nhận.

Nam Hồng Ngạc hỏi:

- Sao lại không xác định là địch nhân?

Lão đạo vương đáp:

- Địch nhân hiện đang uy thế lấy lừng, chúng hiên ngang tiến vào Trung Nguyên, hà tất phải hóa trang làm thương nhân?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Hay là chúng e ngại không muốn kinh động đến quan nha?

Lão đạo vương lại lắc đầu đáp:

- Bọn chúng đều võ công kỳ cao thì chỉ cần đi cách xa thành thị là chẳng quan nha nào hỏi đến. Bây giờ chúng ta cứ ngăn chặn để tra xét coi. Bọn này dường như không phải là chủ lực của địch nhân.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Chúng ta đến phía trước trái núi kia hạ xuống, liệu họ có thấy mình không?

Lão đạo vương đáp:

- Tầng mây rất dày, đứng dưới không ngó thấy, nhưng lúc hạ thấp xuống thì khó qua được mắt họ.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Vậy quanh qua mé tả hạ xuống khu rừng rậm cũng không sợ bọn chúng kịp trốn thoát.

Lão đạo vương đáp:

- Chạy trốn thì không sợ, chỉ ngại chúng chuẩn bị mà thôi.

Thiết Kỳ Sĩ cười lại đáp:

- Chuẩn bị ư? Chuyến này chúng ta đóng thủ không phải như mọi lần thông thường. Nếu chúng là địch nhân thì chúng muốn đến gần cũng không được? Có điều lúc tạ hạ ra tay, xin sư thúc và cô nương đừng cử động chi hết.

Nam Hồng Ngạc kinh hãi hỏi:

- Thiết huynh không cho tiểu muội động thủ ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Xin cô nương lượng thứ. Đến nay tại hạ cũng sợ mình không kiềm chế nổi, e làm tổn thương đến cô nương.

Lão đạo vương kinh ngạc hỏi:

- Người định hạ thủ bằng cách nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Không còn giữ quy luật giang hồ gì nữa. Tiểu diệt vung Phụng Hoàng kiếm và Hắc Long kiếm giết cho kỳ hết.

Nam Hồng Ngạc kinh hãi la lên:

- Thiết huynh đã luyện thành công phu Phân Kiếm Phân Tâm rồi ư?

Thiết Kỳ Sĩ buồn rầu đáp:

- Tại hạ hồi hận không để gia sư hay biết. Nếu lão nhân gia biết rồi, nhất định ngồi yên ở hang Ngọc Thỏ chờ tại hạ đến thì có thể không việc gì.

Ba người hạ xuống sơn đầu, Thiết Kỳ Sĩ trở hai góc núi nói:

- Hai vị nên phân khai. Chỗ đất trống trước mắt là nơi địch nhân tập trung khi tại hạ động thủ.

Lão đạo vương khuyên nhủ:

- Tiểu Thiết! Không nên nóng nảy. Hãy coi kỹ bên địch xem có người của mình bị bắt không đã.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Song Ma này không giống loại tà ma khác. Chúng chẳng để ai sống sót thì vẫn bối cũng làm như vậy.

Lão đạo vương biết chàng căm hận đến cực điểm không nói gì nữa, liền cùng Nam Hồng Ngạc vọt lên đầu núi.

Thiết Kỳ Sĩ vận toàn thân công lực đứng chặn đường. Bỗng thấy năm người già đi trước tiến tới. Chàng đứng trơ như tượng đá không nói gì mà cũng không nhúc nhích.

Năm lão già thấy một thiếu niên đứng giữa đường, một lão dừng bước quay lại dặn đồng bạn gì đó rồi tiến lên chấp tay nói:

- Chào công tử.

Thiết Kỳ Sĩ lớn tiếng hỏi:

- Các người là ai? đi đâu? làm gì?

Lão nhân thấy chàng hỏi ba vấn đề tỏ vẻ sửng sốt, vội chấp tay đáp:

- Thưa công tử! Bọn lão hủ là người giang hồ ở mặt Tây Nam muốn vào Trung Nguyên, dĩ nhiên để làm ăn.

Thiết Kỳ Sĩ cười lại hỏi:

- Các người có bao nhiêu người? Miệng nói là người giang hồ mà hành động lại không đúng! Sao không bảo vào Trung Nguyên để quét sạch võ lâm?

Lão nhân đột nhiên lùi lại nửa trượng, bật tiếng cười âm thầm hỏi lại:

- Chàng thanh niên kia, quý tính là gì? nhân vật ở lộ nào?

Thiết Kỳ Sĩ tiến gần lại cười lạt đáp:

- Các người không đáng hỏi. Về kêu tên thủ lĩnh ra đây.

Lão già cười khẩy nói:

- Tiểu tử! Dù người không muốn sống nữa cũng không được ăn nói ngông cuồng.

Thiết Kỳ Sĩ ngừng đầu lên nhìn thấy bọn người phía sau lục tục kéo lên. Chàng vẫn lạng lẽ đứng yên. Lão nhân không biết làm thế nào quay lại bảo lão đứng bên:

- Thất động chúa! Xin đi báo cáo và mời đại thủ lĩnh đến ngay.

Lão già đứng phía sau trở gót chạy đi liền. Chỉ trong khoảnh khắc lão vượt qua đại đội, chạy đến trước một lão già chấp tay nói.

- Bẩm đại thủ lĩnh! Phía trước ngoài cửa núi có một thiếu niên cản đường.

Lão nhân kia còn kém tuổi lão, trầm giọng hỏi lại:

- Chỉ có một gã thiếu niên thôi ư?

Lão báo tin đáp:

- Đúng thế! Tam động chúa nhận ra thiếu niên đó có điều khác lạ.

Đại thủ lĩnh hỏi:

- Sao không hạ thủ đi?

Lão già đưa tin đáp:

- Dường như Tam động chúa e dè gã là thiếu niên che mặt bữa trước.

Đại thủ lĩnh nghe nói sững sốt, vẻ mặt nghiêm trọng vẫy tay nói:

- Hoả tốc kêu toàn thể động chúa đi theo bản toà.

Lão báo tin nghe lệnh, lập tức lớn tiếng hô hoán. Đoàn người mặt sau phát động ào ạt tiến lên như bày ong.

Đại thủ lĩnh lại hỏi lão báo tin:

- Tam động chúa có nói gì không?

Lão đưa tin đáp:

- Y không nói gì nhưng thuộc hạ coi sắc diện cũng đoán ra. Y hoài nghi đối phương ngờ bọn mình ở dưới quyền hai vị chủ nhân cái thế hạ lệnh Hóa trang vào Trung Nguyên.

Đại thủ lĩnh lại hỏi lão báo tin:

- Người che mặt tối hôm trước khiến hai vị cái thế chủ nhân hoài nghi gã là nhân vật nào đó, nhưng bản toà nhận xét gã chỉ là một nhân

vật mới ra đời, mà không sợ Sách Lịch thần đạn của cái thế chủ nhân. Sự thực võ công gã không có gì đặc biệt.

Lão đưa tin hỏi:

- Đại thủ lãnh! Chẳng lẽ hai vị cái thế chủ nhân còn sợ ai?

Đại thủ lĩnh trầm giọng đáp:

- Thất động chúa! người hãy coi chừng cái đầu.

Hắn hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Lúc nào các người cũng phải đề phòng. Cái thế chủ nhân ẩn thân đi theo...

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Người nên biết cái tật của cái thế chủ nhân: Ai mà tránh được Sách Lịch thần đạo là lão nhân gia chột dạ. Kẻ nào đối phó được Vân Trung chưởng là lập tức lão gia không dám tiếp chiêu nữa.

Lão báo tin hỏi:

- Nhân vật đó là ai?

Đại thủ lĩnh đáp:

- Gã là Tiểu Phụng Hoàng được bọn võ lâm rất sùng bái.

Đại thủ lĩnh đã ngó thấy Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên hắn dừng lại, dường như có điều ngờ vực.

Thiết Kỳ Sĩ ngó thấy đại thủ lĩnh liền mắt lộ hàn quang, vọt tới cười lạt nói:

- Mã Không Nguyên! Người là Ma đầu Phong Mã đảng mà còn làm chó săn cho Song Ma, thậm chí dám sát hại sư tẩu ta. Bữa nay người nhất định phải chết.

Nguyên tên đại thủ lĩnh này chính là Mã Không Nguyên. Hắn chấn động tâm thần hồi lâu mới cất tiếng âm trầm hỏi:

- Tiểu tử! người là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Lão tặc! Người không nhớ chuyện ở Thập Tính Thôn ư? Người muốn lấy ngàn lạng hoàng kim, lại tự nguyện đem đầu thủ lĩnh đảng Ôn Ngưu đến đổi lấy chuyện bí mật của Kim Bất Hoán rồi ư?

Đại thủ lĩnh nghe nói mặt tươi lên cười khanh khách hỏi:

- Người là Kim Bất Hoán ư?

Thiết Kỳ Sĩ lạnh lùng đáp:

- Chắc người chưa rõ Kim Bất Hoán là Tiểu Phụng Hoàng.

Mã Không Nguyên lại tái mặt lùi lại một bước cất giọng trầm trầm hỏi:

- Người là Tiểu Phụng Hoàng Thiết Kỳ Sĩ ư?

Hắn lại hô lớn:

- Bao nhiêu động chúa tiến lên hết để bao vây gã.

Thiết Kỳ Sĩ tiến dần từng bước, lạnh lùng nói:

- Ta mong muốn các người bao vây, bây giờ ta tự động đi vào giữa đám đông. Mã Không Nguyên! Chúng ta cùng nhau giao thủ trước vì ta muốn coi người phóng Mã Bảo Đan Độc.

Quần địch toàn là động chúa, tất cả đến hơn hai trăm tên và đều là những cao thủ đặc biệt. Mã Không Nguyên là đại thủ lãnh dưới trướng Song Ma, dĩ nhiên không tiện tránh né. Hắn ráng giữ vẻ trấn tĩnh nhìn Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Thiết tiểu tử! Cao thủ Trung Nguyên chết gần hết rồi, chỉ còn mình người lọt lưới thì làm gì được?

Thiết Kỳ Sĩ bỗng ngửa mặt hú lên một tiếng. Tiếp theo kim quang giàn dụa không gian. Chàng nhìn Mã Không Nguyên cười nhạt hỏi:

- Lão tặc! Người không dám phóng Mã Bảo Đan Độc ra rồi. Hãy coi xem vật gì ở trên không?

Mã Không Nguyên vừa ngó thấy kim quang thì toàn thân run bần bật la:

- Kim Ô thần điều!

Thiết Kỳ Sĩ nhân lúc hắn hoang mang đột nhiên vươn tay ra bắt sống chứ không giết chết. Chàng kiểm chế những đại huyết trong người hắn. Tiếp theo chàng há miệng nhả ra hai luồng kỳ quang một đen một trắng. Tia hắc quang bay vòng quanh bên ngoài quần địch. Còn tia bạch quang nhảy múa trên đầu chúng.

Chỉ trong chớp mắt, quần địch rú lên những tiếng thê thảm như trời long đất lở. Đầu người lặn long lóc, thi thể đổ xuống như cây rừng. Máu vọt lên như suối.

Địch nhân bị kiếm quang bao phủ, không sao tới gần Thiết Kỳ Sĩ được. Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, những tiếng tử

vong dừng lại.

Lão đạo vương lớn tiếng reo:

- Thú quá! thú quá! Thế lực của Song Ma mất đi một phần rồi.

Nam Hồng Ngọc bị thần oai của Thiết Kỳ Sĩ làm cho khuất phục. Cô quên mình là gái, nhẩy xổ lại ôm lấy chàng lớn tiếng hô:

- Thiết huynh! Thần công của Thiết huynh ghê gớm quá! Thật là đáng phục!

Thiết Kỳ Sĩ cũng quên cô là người ngoài tưởng là Văn Đế hoặc Kỳ Dao hay Hư Vô Ngọc Nữ, ôm chầm lấy cô đáp:

- Có thể mới bớt được một phần căm hận.

Đột nhiên chàng tỉnh ngộ khẽ đẩy Nam Hồng Ngọc ra nói:

- Nam cô nương! Chúng ta đi thôi.

Nam Hồng Ngọc vẫn chưa tỉnh ngộ hỏi:

- Còn Mã Không Nguyên làm sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Đem hấn đi. Tại hạ dùng hấn tế sống trước vong linh sư tẩu, vì hấn đã hạ sát người.

Lão đạo nói:

- Không được. Muốn tế diện thì viết bài vị, thắp hương nến ở đây cũng được, chẳng lẽ đem hấn đến thành thị mới hạ sát.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Mua đồ rồi đem tới Đông Giao hạ thủ.

Lão đạo vương nói:

- Tiểu Thiết! Đừng mua việc nữa. Người khấn trời phạt xong hạ thủ ngay ở đây cũng được. Đồng thời phải đề phòng Song Ma đột kích. Vặt vào tay rồi đừng để nó bay mất.

Thiết Kỳ Sĩ đã có chủ ý liền đáp:

- Hay lắm! Bây giờ chưa hạ thủ ngay được, còn phải để hấn làm mỗi câu.

Nam Hồng Ngọc hỏi:

- Chẳng lẽ cũng hấn lên lưng mà đi?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tại hạ bắt hấn tự đi cũng được.

Lão đạo vương! kinh ngạc hỏi:

- Người không phế bỏ võ công của hấn ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Phế bỏ võ công thì hấn không đi lại được. Tiểu diệt dùng cách gây ông đập lưng ông, chẳng cần phế bỏ võ công mà hấn cũng không dám phản kháng.

Chàng vừa nói vừa lấy một trái cây nhét vào miệng Mã Không Nguyên rồi vận chân khí bắt hấn phải nuốt xuống. Đoạn chàng giải khai huyết đạo cho hấn và lạnh lùng nói:

- Mã ma! Người có biết Kim Liên Thực nuốt vào bụng rồi sẽ ra sao không?

Mã Không Nguyên mặt xám như tro tàn, mục quang lộ vẻ khủng khiếp, không nói nữa lời.

Thiết Kỳ Sĩ lớn tiếng quát:

- Người hãy theo ta. Nếu người chịu ngoan ngoãn tuân lệnh thì ta để cho người chết được toàn thân, và không làm thương tổn đến nguyên thần, bằng không rồi người sẽ biết.

Mã Không Nguyên nghe nói gật đầu lia lịa. Sắc mặt hấn bớt sợ nhiều.

Lão đạo vương là tay từng trải, biết người võ lâm không sợ chết, nhưng rất sợ bị huỷ diệt nguyên thần.

Thiết Kỳ Sĩ lại quát:

- Họ Mã kia! bây giờ để người dẫn đường. Người trốn được thì cứ việc mà trốn, nhưng không thể làm lỡ hành trình của ta.

Mã Không Nguyên gật đầu đi trước dẫn đường tiến về phía bắc.

Đi được một ngày, không thấy nhân vật nào khả nghi. Khi tới thị trấn Long Thứ Tôn ở biên giới tỉnh Tây Khang và Tây Tạng, lão đạo vương nhìn Mã Không Nguyên nói:

- Đêm nay ngủ lại đây. Người vào trấn mượn hai gian phòng. Một gian cho Nam cô nương, và một gian cho ba người chúng ta. Người để ký hiệu lại, vì ta muốn làm mỗi nhử cá.

Bây giờ Mã Không Nguyên mới lên tiếng:

- Nếu Thiết công tử không làm tổn thương đến nguyên thần của tại hạ thì tại hạ có thể tiết lộ hành động của Song Ma. Bọn này rất bí mật

không ai biết được. Có khi chúng đang theo dõi phía sau bọn ta. Chúng đã chia thủ hạ thành bốn đội tiến vào Trung Nguyên. Tại hạ lãnh một đội đi sau cùng.

Thiết Kỳ Sĩ lạnh lùng đáp:

- Mệnh lệnh của Song Ma đối với các người chưa chắc đã là sự thật. Đồng thời chúng không thể hành động mau đến thế được.

Mã Không Nguyên lại nói:

- Ngưu Hóa dẫn một đội đi đường thủy trên sông Nhã Lỗ Tàng Bó qua Tây Khang. Hai đội theo đường Thanh Hải.

Thiết Kỳ Sĩ vẫn cười lạt hỏi:

- Còn đội của người đi đường nào?

Mã Không Nguyên đáp:

- Song Ma dặn tại hạ do đường Tây Khang qua Cam Túc.

Lão đại vương quát hỏi:

- Sao lại đi đường này được?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Hẳn nói thế là đúng sự thực. Song Ma cho bốn đội đi đường chéo góc mà tiến. Đó cũng là một cách bố cục thâm hiểm.

Mấy người vào thị trấn tắm rửa ăn uống. Mã Không Nguyên chịu khó hầu hạ như kẻ tôi đòi.

Đi mười ngày liền, dọc đường chẳng có động tĩnh gì. Trưa hôm ấy, Thiết Kỳ Sĩ đưa mắt ra hiệu cho lão đạo vương dùng phép truyền âm nói:

- Sư thúc! cá sắp cắn câu rồi.

Lão đạo vương hỏi:

- Chúng có bao nhiêu người?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Hai bên chỉ có mấy người, nhưng đây là bọn theo dõi hành tung. Chắc đêm nay mới có chuyện.

Lão đại vương nói:

- Nếu thế thì không nên vào khách điểm ngủ trọ.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đồng ý. Chàng quay lại hỏi Mã Không Nguyên:

- Đêm nay ngủ ở ngoài thành, phía trước là địa phương nào?

Lão đạo vương nói ngay:

- Hành trình của chúng ta rất mau lẹ, đã tiến vào tỉnh Tứ Xuyên. Trước mặt là núi Thanh Thành.

Thiết Kỳ Sĩ liền bảo Mã Không Nguyên:

- Bây giờ người đi sau ta. Địa điểm do ta lựa chọn. Đêm nay ngủ ở núi Thanh Thành.

Nam Hồng Ngạc hỏi:

- Tại sao lại ngủ trên núi? Núi Thanh Thành cách quán huyện chẳng xa là mấy. Dù chúng ta không vào thành, nhưng ngủ ở trấn tập còn tiện hơn.

Khi tới chân núi Thanh Thành, lão đạo vương ra hiệu cho Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Thanh Thành là một trong mười đại động, tên gọi Bảo Linh Cửu Thất. Đêm nay chúng ta ngủ ở hang Động Thiên được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tiến vào động phủ ngủ đêm tương đối an toàn hơn.

Lão đạo vương lắc đầu đáp:

- Người không sợ mùi cá tanh tươi làm dơ bần thánh địa ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tiểu đệ chỉ lo cá lọt lưới đi mất.

Lão đạo vương nói:

- Không sao. Hang Động Thiên cũng như cái lu. Cá không dâm thủng lu thì còn trốn đi đâu được?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Nếu vậy thì được.

Chàng quay lại bảo Mã Không Nguyên:

- Chắc các hạ hiểu ý rồi.

Mã Không Nguyên đáp:

- Ngưu Hóa tới đây thì tại hạ thêm một người bạn. Nhưng hẳn rất giảo hoạt, công tử phải coi chừng.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Ngưu Hóa có đến thì cũng do Song Ma sai phái và dĩ nhiên đi giải cứu các hạ. Nhưng các hạ đã nuốt Kim Liên Thực, chẳng bao lâu sẽ mất hết công lực biến thành phế nhân. Dù có được cứu thoát các hạ cũng kém

Ngưu Họa xa. Ngưu Họa nguyên là kẻ tử thù của các hạ thì thử hỏi khi đó các hạ có khó chịu không. Đồng thời Song Ma chẳng tiếc gì con người tàn phế. Bây giờ chỉ còn cách khiến cho Ngưu Họa cũng đi vào vết xe của các hạ. Các hạ sẽ có kẻ đối đầu cùng chết với mình, há chẳng khoan khoái ư?

